

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μην δραχ. 65. Τρίμηνν δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνν καὶ Τρίμηνν ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 22 Ἰουνίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 30

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Δὲν μπορῶ βλέπεις νὰ ἐμποδίσω
τὴ φαντασίᾳ μου νὰ δουλεύῃ. Μοῦ
φαίνεται πῶς ἄλλοιως δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ ζήσω.

Στάθηκε μιὰ στιγμή καὶ
ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω τῆς:

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζή-
σω, ἰδίως ἐδῶ, πρόσθεσε.

Ὅπως πάντα ἡ Ἑρμίνη εἶ-
χε κρεμασθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη
τῆς Σάρας.

—Ὅταν κανεῖς σ' ἀκούῃ,
εἶπε, νομίζει πῶς ὅλα ὅσα λές
εἶναι ἀλήθεια. Μιλάς γιὰ τὸν
Τυροφαγᾶ σὰν νὰ ἦταν ἄν-
θρωπος.

—Μὰ εἶναι σὰν ἄνθρωπος,
εἶπε ἡ Σάρα. Νοιώθει τὴν πεῖ-
να, νοιώθει τὸ φόβο, τὸ ἴδιο
ὅπως κι' ἐμεῖς. Ἐχει οἰκογέ-
νεια, ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Καὶ
ποῦ μπορούμε νὰ ξέρουμε ἂν
δὲν σκέπτεται ὅπως κι' ἐμεῖς.
Τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα ἐ-
ξυπνάδα καὶ νόηση. Γι' αὐτὸ
τὸ λόγο τοῦ ἔδωσα καὶ ὄνομα
ὅπως θᾶδινε σ' ἓναν ἄνθρωπο.

Εἶχε καθήσει χάμω μὲ τὰ
χέρια τῆς σταυρωμένα πάνω
ἀπ' τὰ γόνατα, ὅπως συνήθιζε.

—Ἄλλωστε, εἶπε, εἶναι ἔ-
νας ποντικὸς τῆς Βαστίλλης
ποῦ τὸν ἔχω πιάσει φίλο. Μοῦ
εἶναι πολὺ εὐκολο νὰ βρῶσκω
στὴν κουζίνα ξεροκόμματα ἀπ'
αὐτὰ ποῦ πετάει ἡ μαγείρισ-
σα. Ὁ Τυροφαγᾶς μου δὲν γυρεῖ
τίποτε παραπάνω.

—Ὅστε ἐξακολουθεῖς ἀκόμη νὰ
νομίζεις πῶς βρίσκεσαι στὴ Βαστίλ-
λη; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Ἑρμίνη.

—Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Σάρα.

Καμμιά φορὰ δοκιμάζω νὰ βάλω μὲ
τὸ νοῦ μου πῶς βρίσκομαι κάπου
ἄλλου, μὰ ἡ Βαστίλλη μοῦ φαίνεται
πάντα τὸ πιὸ ταιριαστὸ μέρος, ἰδίως
ὅταν κάνῃ κρύο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Ἑρμίνη πῆ-
δωσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρομαγμένη
ἀπὸ δύο κτύπους ποῦ ἀκούστηκαν
ἀπ' τὸν διπλανὸ τοῖχο.



—Πάρε, καὶμένο φτωχὸ κορίτσι, τὸ καινούργιο
σελλίνι μου.

—Τί εἶν' αὐτό; φώναξε.

Ἡ Σάρα ἀπάντησε μὲ δραματικὸ
ῥυθμό:

—Εἶναι ὁ φυλακισμένος τοῦ γει-
τονικοῦ κελλιοῦ.

—Ἡ Μπέκυ! ἔκανε ἡ Ἑρμίνη

ἐνθουσιασμένη ἔ, δὲν εἶναι ἡ Μπέκυ;
—Ναί, ἡ Μπέκυ, εἶπε ἡ Σάρα.
Ἄκουσε, αὐτοὶ οἱ δύο κτύποι ση-
μαίνουν: «Φυλακισμένε, εἰσαι αὐ-
τοῦ;»

Γι' ἀπάντησιν ἡ Σάρα χτύπησε
τρεῖς φορές στὸν τοῖχο:

—Αὐτό, ἐξήγησε, σημαίνει: «Εἴ-
μαι ἐδῶ καὶ ὅλα εἶναι ἐν τάξει».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα ἀντή-
χσαν τέσσερις κτύποι.

—Αὐτό, ἐξήγησε ἡ Σάρα,
σημαίνει: «Λοιπόν, σύντροφε
τῆς δυστυχίας μου, ἄς κοιμη-
θοῦμε ἡσυχῆς, καληνύχτα».

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἑρμίνης
ἀκτινοβολοῦσε:

—ὦ Σάρα! ἔκανε, εἶναι
ὅπως στὰ μυθιστορήματα!

—Μὰ εἶναι στ' ἀλήθεια
μυθιστορήματα! ἀπάντησε ἡ Σά-
ρα. Ἡ ζωὴ μας ὅλων μας εἶ-
ναι ἓνα μυθιστορήματα. Καὶ ἡ
δική σου καὶ ἡ δική μου καὶ
τῆς μὲς Μιντοῖν.

Καὶ καθίζοντας πάλι κάτω
ἄφησε τὴ φαντασίᾳ τῆς νὰ
τρέξῃ ἐλεύθερα, ἔτσι ποῦ ἡ
Ἑρμίνη ξέχασε πῶς εἶχε ἀνε-
βεθεῖ κρυφὰ ἐπάνω καὶ χρειά-
στηκε ἡ Σάρα νὰ τῆς τὸ θυμί-
σῃ καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ
φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴ Βαστίλ-
λη καὶ νὰ κατεβῇ στὴν κάμα-
ρά τῆς ποῦ τὴν εἶχε ἀφήσει
τόσες ὥρες ἔρημη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ «κύριος» ἀπὸ τῆς Ἰνδίας

Ἦταν ἀλήθεια ἀρκετὰ ρι-
φοκίνδυνες καὶ γιὰ τὴν Ἑρ-
μίνη καὶ γιὰ τὴ Λόττη οἱ κρυ-
φὲς αὐτὲς ἐπισκέψεις στὴ σοφίτα.
Δὲν ἦταν ποτὲ τοὺς ἀσφαλισμένους
πῶς θὰ ἐβρίσκαν τὴ Σάρα ἐπάνω
καὶ δὲν θὰ συναντιοῦσαν στὴ σκάλα
τῆς μὲς Ἀρέλια. Γι' αὐτὸ σπάνια ἀ-
νέβαιναν ἐπάνω νὰ ἰδοῦν τὴ φίλη

τους και ή ζωή της Σάρας ήταν πολύ δυστυχισμένη. Ωστόσο αισθανόταν ακόμη πιο έρημο τον έαυτό της όταν βρισκόταν στο ισόγειο παρά όταν ανέβαινε στη σοφίτα. Κάτω κανείς δεν της μιλούσε, ούτε της έδινε σημασία και όταν περπατούσε στους δρόμους, φορτωμένη με δέματα ή με καλάθια, όταν πάλευε με τον άνεμο που πήγαινε να της άρπάξει το παλιό της καπέλλο από το κεφάλι της, ή, τις ημέρες που έβρεχε, όταν αισθανόταν το νερό να περνάει τα τρύπια της παπούτσια και να της ποτίσει τις κάλτσες της, τότε ένιωθε τον έαυτό της πιο έρημο ακόμη μέσα σ' όλον αυτό τον κόσμο που την έσπρωχνε και την προσπερνούσε. Την έποχή που ήταν ακόμη ή πριγκίπισσα Σάρα και που έβγαίνει έξω μαζί με τη Μαριέττα, το νόστιμο προσωπάκι της, τα πλούσια πανωφόρια της και τα κομψά της καπελάκια είχαν πολλές φορές προσελκύσει την περιέργεια και τον θαυμασμό του κόσμου. Μά τα κακοντυμένα φτωχόπαιδα περνούσαν άπαρτήρητα και κανείς δεν στέκεται να τα κοιτάξει. Γι' αυτό κανείς δεν πρόσεχε την Σάρα, όποτε περνούσε βιαστική τους πολυάνθρωπους δρόμους. Εψήλωνε μέρα με την ημέρα και καθώς δεν της είχαν αφήσει παρά τα πιάτα και τα πιό τριμμένα από τα πλούσια φορέματά της, το καταλάβαινε κι' ή ίδια πως ή εμφάνισή της ήταν κάπως παράξενη. Συχνά, καθώς περνούσε έμπρός από μια βιτρίνα που είχε και καθρέφτες γελούσε δυνατά μπρός στο αντίκρουσμα της μορφής της. "Άλλοτε όμως πάλι κοκκίνιζε ως το λαιμό, δάγκωνε τα χείλη της και προπερνούσε βιαστικά.

Τό βράδυ, όποτε περνούσε μπρός από τα φωτισμένα παράθυρα, της άρεσε να ρίχνει μια ματιά μέσα στα ώραια και φωτισμένα σπίτια και να πλάθει κάθε λογής ιστορίες για τους ενοίκους τους που τους έβλεπε είτε μαζεμένους γύρω από το τραπέζι, είτε καθισμένους σε μαλακές πολυθρόνες γύρω από τη φωτιά. Αυτό τη διασκεδάζε εξαιρετικά. Γύρω από το σχολείο της μίς Μιντλιν κατοικούσαν πολλές τέτοιες οικογένειες που ή Σάρα είχε με τη φαντασία της και μόνον πιάσει φίλια μαζί τους. Μια από τις οικογένειες αυτές μάλιστα, της προκαλούσε ξεχωριστά το ενδιαφέρον της και ή Σάρα την είχε έπονομάσει ή «Μεγάλη οικογένεια» γιατί πραγματικά ήταν πολυμελής. Η οικογένεια αυτή άπαρτιζόταν από όκτώ παιδιά, ένα μπαμπά άκμαιότατο και πάντα γελαστό, μια

μαμά γλυκεια και δροσερή, μια γιαγιά με άσπρα μαλλιά και τριανταφυλλί πρόσωπο κι' από ένα πλήθος υπηρέτες. Άλλοτε έβλεπε τα παιδιά να βγαίνουν έξω με τις καλοντυμένες νταντάδες τους, άλλοτε να κάθουν περίπατο με τη μαμμά τους. Άλλοτε τα έβλεπε το βράδυ να τρέχουν ν' ανοίγουν του πατέρα τους, να σκαρφαλώνουν επάνω του, να του παίρνουν το καπέλλο του, να του βγάζουν το παλτό του ή να του άδειάζουν τις τσέπες του κι' άλλοτε πάλι τα έβλεπε να στριμώνονται στα παράθυρα για να κοιτάζουν στο δρόμο. Τέλος πάντων πάντα φαίνονταν τα παιδιά αυτά άπασχολημένα, με κάτι ευχάριστο, όπως άλλωστε ταιριάζει σε μια μεγάλη οικογένεια. Η Σάρα τ' άγαπούσε πολύ και είχε δώσει στο καθένα κι' από ένα όνομα φανταστικό. Όλα αυτά τα όνόματα ήταν πολύ ρωμαντικά, βγαλμένα από τα πιό άγαπημένα βιβλία της Σάρας.

Ετσι τα κορίτσια τα είχε βγάλει Βερνίκη, Λιλιάνα, Βιολέττα,

[Ο Rudyard Kipling, ο μεγάλος άγγλος λογοτέχνης, που τον γνωρίζετε σαν πεζογράφο από τους περίφημους «Θαλασσολόγκους», ήταν και ποιητής. Κάποτε μάλιστα μετέφρασε σε ώραιους άγγλικούς στίχους και τον Έθνικό μας Ύμνο. Από τα καλύτερα ποιήματά του θεωρείται κι' αυτό που δημοσιεύεται παρακάτω κατά μετάφραση του κ. Σιγούρου. Άπευθύνεται στο γιό του, αλλά έχει γίνει δημοτικώτατο στην Άγγλία—και σ' όλο τον κόσμο—για τις πολύτιμες συμβουλές που δίνει σε κάθε νέο για να είναι «άξιος άντρας». Μόνο να μη νομίσω κανένας πως, εκεί που λέει «ο» ένα παιγνίδι τολμηρό», έννοει χαρτοπαίγνιο. Όχι! έννοει μια μεγάλη προσπάθεια, που άπαιτεί και δλίκες θυσίες, για έναν ανώτερο εύγετικό σκοπό.—Σ. τ. Δ.]

RUDYARD KIPLING

Α Ν . . .

"Αν μπορείς νάσαι άτάραχος όταν τριγύρω οί άλλοι σ' έσένα ρίχνουν το άδικο μέσα στην παραξάλι, αν μπορείς όταν δισταγμούς για σέ θάχουν έκείνοι νάχεις στη δύναμή σου έσο κρυφήν έμπιστοσύνη, αν μπορείς νάσαι άκούραστος όταν προσμένεις κάτι, με ψέμα να μην άπαντάς στών άλλων την άπάτη, αν σέ μισούν να μη μισείς κι' άς είσαι πληγωμένος, να μην είς' ευκόλοπιστος μήτε πονηρεμένος, αν μπορείς να όνειρεύεσαι και τα όνειρα να όρίζεις, να σκέφτεσαι χωρίς τη ζωή στη σκέψη να χαρίζεις, τον Θρίμβον ή τον Όλεθρο που κάποτε θά σμίξεις, αν υπομένεις τους κακούς ν' άκούς που θά χαλούνε τα λόγια σου τ' άληθινά και άμυαλους θά πλανούνε, αν μπορείς ό,τι άγάπησες ρημάδι ν' άντικρύσεις... με χαλασμένα σόνεργα το έργο να ξαναρχίσεις, αν όσα πλούτη κέρδισες μπορείς να τα σωριάσεις σ' ένα παιγνίδι τολμηρό, να μην τα λογαριάσεις κι' όταν χαθούν άχάλαστη νάναι ή ζωή για έσένα χωρίς να παραπονεθής ποτέ για τα χαμένα, αν σκλάβας σου νάχης μπορείς στην πράξη την καρδιά σου, να βρής το θάρρος που έμεινε πολύ καιρό μακριά σου, αν στην καταστροφή μπορείς νάχης την ίδια γνώμη, με άσειστη θέληση να λές:—«βάστα, καρδιά μου, ακόμη!»—, μέσα στον όχλο νάσαι άγνός, χωρίς να φεύγης πέρα, νάσαι με τους τρανούς χωρίς να πάρη ό νούς σου άέρα, κι' αν δεν μπορεί φίλος κ' έχτρός πίκρες να σέ ποτίξη κι' αν έχτιμάς κάθε άνθρωπο μονάχα όσο θ' άξίζει κι' αν τον γοργό καιρό μπορείς σωστά να τον μετρήσεις και μέσα του κάθε στιγμής τους θησαυρούς να κλείσεις— όλα δικά σου γίνονται τότε σε αυτή την πλάση κ' είσαι άξιος άντρας που κανείς δε θά σέ ξεπεράσει.

(1935. μετάφραση)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Κλοτίλδη και τ' άγόρια λέγονταν Έκτωρ, Βίβιαν και Γκύ.

Ένα βράδυ έτυχε στη Σάρα ένα πολύ διασκεδαστικό έπεισόδιο, μέλο που άν το καλοσκεφθής κανείς το πράγμα δεν ήταν καθόλου για γέλια. Τρία από τα μικρότερα παιδιά της Μεγάλης Οικογένειας πήγαιναν σε κάποιον παιδικό χορό και την ώρα άκριθώς που ή Σάρα περνούσε από την πόρτα τους έβγαίνουν για να μπουν στ' αυτοκίνητο. Η Βερνίκη και ή Κλοτίλδη με φορεματάκια από τούλλι κεντητό πέρασαν πρώτες και ό Γκύ τις άκολουθούσε. Ήταν ένα άγοράκι άξιολάτρευτο, ως πέντε έτών, με ρόδινα μάγουλα, γαλανά μάτια και ένα κεφαλάκι όλοστρόγγυλο στεφανωμένο με ό, όξανθες μπουκλίτσες, τόσο όμοιο με άγγελάκι, ώστε ή Σάρα ξεχάσε το καλάθι που κρατούσε, το παλιό σάλι όπου ήταν τυλιγμένη κι' όλη την άλλη της άθλιότητα, για να σταθής μια στιγμή και να θαυμάσει το χαριτωμένο αυτό παιδάκι.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΖΩΑ

Άγαπητοί μου,

Ο ΕΛΒΕΤΟΣ φυσιοδίφης Τσίρτς παραδέχεται, καθώς είδαμε, πως τα φυτά είναι ζώα με δικό τους νευρικό σύστημα και με ψυχή—όχι όμως κι' άθάνατη σαν του ανθρώπου—και στο σχετικό άρθρο που μου έστειλε ή Ά τ τ έ·Ι· ρ ά μ διαβάξω: «Όχι μόνο αισθάνονται τις επιδράσεις του έξωτερου κόσμου όπως και τα ζώα, αλλά κι' ενεργούν σε ώρισμένες περιστάσεις κατά τρόπο που φανερώνει πως το κάνουν λ ε λ ο γ ι σ μ έ ν ω ς (ένσυνείδητα). Κατορθώνουν π. χ. να ξεχωρίζουν από την τροφή που τους παρέχει το περιβάλλον τους (χώμα, νερό, άέρας) εκείνην άκριθώς που χρειάζονται. Κατορθώνουν ακόμη να καταστρέφουν ώρισμένα παράσιτα που τους είναι βλαβερά, ένώ άδιαφορούν γι' άλλα που δεν τα βλάπτουν. Μπορούν να έπαγορθώσουν μονάχα τους ώρισμένες βλάβες που τους προξενεί ή φύση και να πορευθούν ώρισμένους κινδύνους. Έχουν τη δύναμη να διακρίνουν το ώφέλιμο από το βλαβερό, να πετούν το περιττό και να κρατούν το χρήσιμο. Τί τα χωρίζει λοιπόν από τα ζώα;»

Στο άρθρο του κ. Ζαχαρόπουλου «Τα φυτά αισθάνονται», διαβάξω: «Αν άφαιρέσουμε το στύλο που στηρίζεται τυλιγμένη μια άπλη περιπλοκάδα, και τον μετατοπίσουμε μακρύτερα, το φυτό δεν θάρρήσει να βρή το στύλο στη νέα του θέση και να τυλιχθής σ' αυτόν όπως πρώτα. Πως συμβάλει αυτό; Ή περιπλοκάδα δεν έχει βέβαια μάτια όπως τα καταλαβαίνει ό άνθρωπος· είναι όμως γεγονός πως ξαναβρίσκει το άπαραίτητο στηρίγμά της βλέποντας το με το δικό της τρόπο, δηλαδή με μια αίσθηση που άποτελεί την δ ρ α σ η του φυτού. Τον τρόπο αυτό είναι φυσικό να μην τον έννοη ό άνθρωπος, συγκρίνοντάς τον με το δικό του, που είναι όλότελα διαφορετικός».

"Άλλο: Το δρόδιο φυτό ο υ ρ τ ι κ ο υ λ ά ρ ι α, που ζή στον πυθμένα των βάλτων, έρχεται ώρα που καταλαβαίνει πως πρέπει νάνεβή στην επιφάνεια. Είναι όταν θανόξουν τα άνθη της, που δεν μπορούν να «δέσουν»—δηλαδή να κάμουν τον καρπό ή το γόνιμο σπόρο που θά διαιωνίση το φυτό—παρά έξω, στον άέρα. Και μ' ένα θαυμάσιο πραγματικώς υδραυλικό μηχανισμό, ή ούρτι-

κούλτρια γίνεται ελαφρότερη από το νερό, άνεβαίνει στην επιφάνεια, και πάλι, άμα γίνη ή δουλειά της, γίνεται βαρύτερη και ξανακατεβαίνει στον πυθμένα. Το ίδιο κάνει κι' ή ν υ μ φ α ί α (το νούφαρο ή νεροκολοκυθιά), με τη διαφορά πως αυτή δεν έχει μηχανισμό, παρ' άπλως τεντώνει το κοτσάνι της, που είναι μακρό άκριθώς όσο χρειάζεται για να βγή το άνθος της από το νερό, κι' ύστερα το μαζεύει και γυρίζει κάτω στη θέση της.

Τα φυτά άμύνονται με θαυμάσιους τρόπους κι' έναντίον των έχθρων τους. Μερικά είδη από το γένος σ ι λ η ν ή, για να έμποδίσουν τα μερμήγκια νάνέδουν άπάνω τους, βγάζουν σε κάθε κόμπο του κοτσανιού τους μια κολλητική ουσία, που άπλώνεται γύρω-γύρω και κόβει άποτελεσματικά το δρόμο του άνεπιθύμητου έντόμου. Το άγριομάρουλο, όταν προσβάλλεται από σαλιγκάρια, τα θανατώνει με ένα φαρμακερό γάλα που βγάζει. Ή τσουκνίδα έχει τα φαρμακερά βελονάκια της, κι' άλλα φυτά διώχνουν τα θλαβερά έντομα με τις βαρείες τους μυρωδιές.

"Όχι μόνο νευρικό σύστημα, δικό τους, έχουν τα φυτά, αλλά παρουσιάζουν και μια νευρική υπερευαισθησία, μια ν ε υ ρ ι κ ό τ η τ α, έκπληκτική. Μερικά είδη από το γένος ή δ ύ π α ρ ο ν κουνούν τα φύλλα τους όταν τα προσβάλλει ξαφνικά ένα δυνατότερο φως, είναι δηλαδή ευαίσθητα και στην παραμικρότερη αύξομείωση του φωτός· κι' ή γνωστή, πάλι, μ ι μ ό ζ α, το υπερευαίσθητο μ ή - μ ο υ · ά π τ ο υ, μαζεύει τα φύλλα της και στο έλαχι-

στο άγγιγμα. "Ετσι ή επίδραση του φωτός και της άφης προκαλούν σ' αυτά τα φυτά κ ί ν η σ η. Μήπως και το ή λ ι ο τ ρ ό π ι ο δεν κινείται, δεν διαγράφει δλάκερο ήμικύκλιο, παρακολουθώντας τον ήλιο από την άνατολή του ως τη δύση του; Και δεν είναι μια επίδραση φωτός ή σκότους, που προκαλεί κίνηση, στα φυτά εκείνα που άνοίγουν τα λουλούδια τους μόνο την ημέρα, ή μόνο τη νύχτα, ή σε ώρισμένες ώρες της ημέρας και της νύχτας;

Άλλά τα παραδείγματα αυτά είναι άρκετά για να μάς κάμουν να συμπεράνουμε πως και τα φυτά έχουν αίσθήσεις σαν τα ζώα, άδιάφορο αν είναι για μάς άκατανόητες. Επί τέλους τί είναι «ζώο»; κάθε τι που γεννιέται, μεγαλώνει, γεννάει, γερνάει και πεθαίνει. "Όλ' αυτά δεν τα κάνουν και τα φυτά; τί άλλο λοιπόν είναι παρά ζωντανά πλάσματα, που αισθάνονται, ευχαριστούνται, πονούν, υποφέρουν, κι' έπομένως δεν πρέπει να τα κακομεταχειριζόμαστε, να τα βασανίζουμε, να τα κόβουμε, να τα σπαράζουμε... χωρίς άνάγκη;

Αυτή είναι ή «ιδέα» μου, Ά τ τ έ·Ι· ρ ά μ. Άλλά... όχι υπερβολές! "Αν τα φυτά είναι ζώα, πάντα είναι ζώα κατώτερα, με άμφλύτερες αίσθήσεις, που δεν πρέπει να τα... λυπούμαστε και τόσο πολύ. Τις προάλλες είδα μια γελοιογραφία: ό άνθόφιλος (κατά το ζωόφιλος) έκανε ένεση με ναρκωτικό φάρμακο σ' ένα φυτό, για να του κόψη τα λουλούδια χωρίς να το πονέσει. "Ε, μά δεν θά καταντήσουμε κι' ως έκεί!...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

— Λοιπόν, λέει ό Κίτσος, κύριε δούκα Μημουάπτου, θά με κοιτάξετε καλά κι' ό,τι κάνω εγώ, θά το κάνετε και σείς. Προσέξτε! είναι

διαταγή του Πολυχρομένου και... κάνετε χωρίς να ρωτάτε γιατί.

— Μάλιστα, άποκριθήκε ό δούκας· θά κάνω ό,τι κάνετε και σείς, φτάνει να μπορώ.

— "Ω, μά θά είναι τόσο εύκολο! Κοιτάξτε!

Κι' ό Κίτσος άρχισε να περιφέρει το δάχτυλό του στο άπό πάνω μέρος του πιάτου, κι' έπειτα στο πρόσωπό του. "Ο δούκας έκανε ευσυνείδητα ό,τι έβλεπε: "Ο Κίτσος με το δάχτυλό του έκανε έναν κύκλο στο πιάτο· τον έκανε κι' ό δούκας. "Ο Κίτσος με το δάχτυλό του έκανε κατόπι ένα κύκλο στο





λαβαίνει πάλι, μουντζούρωνε και το πρόσωπό του. . .
(Ακολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. BADIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Κοίταξε Γιάννη, φώναξε ο Μιχαλάκης, δεν φαίνεται σά θάλασσα ; Και στ' αλήθεια, νομίζει κανείς πως βλέπει θάλασσα, όταν μάλιστα οι δλοπόρφυρες ακτίνες του ήλιου πέφτουν επάνω στην ατέλειωτη εκείνη έκταση. Οι δλοπράσινες όψεις πάλι διασκορπισμένες στην έρημο, μοιάζουν σαν νησιά στη στερεά εκείνη θάλασσα. Γι' αυτό πολύ σωστά, ή γεμάτη ποίηση φαντασία των Άράβων έβγαλε την καμήλα, «πλοτον της έρήμου».

Όπως ο ώκεανός, έτσι και ή έρημος έχει τις απελπιστικές της νηνεμίες και τις απελπιστικές της τρικυμίες, όταν ή άμμος σηκώνεται σε θεόψηλα κύματα που φθάνουν ως τον ούρανό.

Τά παιδιά τά είχαν χάσει μπρός στην άπέραντη αυτή έρημο, ενώ ο άμαξάς, ένας γέρος Άλγερινός, διασκέδαζε βλέποντας την έκπληξή τους.

Όσο το λεωφορείο έμπαινε πιό πολύ στην έρημο τά παιδιά ένόμιζαν πως βυθίζονταν σε μιá άβυσσο άπ' όπου δεν θά έδγαιναν ποτέ. Γι' αυτό αισθάνθηκαν την πιό μεγάλη ανακούφιση, όταν έξαφνα φάνηκε μακριά ένα μικρό δάσος άπό φοινικίες και λίγα σπίτια ανάμεσα σε πορτοκαλιές, ροδιές και έλιές που τά κλαδιά έγερναν στη γή βαρεία άπ' τους καρπούς.

— Είναι ή Χέτμαν, έλεπε στον Γιάννη ο γέρο άμαξάς με κάποια περιφρόνηση : "Αν θαυμάζεις αυτά τά φυρδένδρα τί θά πής σαν δής τις φοινικίες της Βίσκρας πούναι, με τό συμπάθειο διακόσιες χιλιάδες ρίζες.

Κι' αλήθεια, ο άμαξάς είχε δίκιο, γιατί ή δασή της Βίσκρας είναι άπο

μάγουλό του ; Τόν έκανε κι' ο δούκας. . . Κανέν' αποτέλεσμα όμως δεν φαινόταν άκόμα, και κανένας δεν μπορούσε νά καταλαβαίνει τί έσήμαιναν αυτοί οι κύκλοι ή οι καμπύλες ή οι γραμμές που έκαναν στα πιάτα τους και στα πρόσωπά τους ο νάνος και ο δούκας.

Άλλά ξαφνικά τά πράγματα άλλαξαν. Γιατί ο Κίτσος έπαινε πιά νά περιφέρη τό δάχτυλό του στο άπο πάνω μέρος του πιάτου, κι' άρχισε νά τό περιφέρη στο άπο κάτω . . .

Και φαντάζεσθε τί άκολούθησε : Τό άπο κάτω μέρος, μόνο στο πιάτο του δούκα, ήταν, καθώς είπαμε μουντζουρωμένο. Χωρίς νά τό καταλάβη—ή μουντζούρα δεν καίει—μουντζούρωνε τό δάχτυλό του. Και χωρίς νά τό κατα

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

τίς πιό ώρες ένθ ή δασή της Χέτμας είναι άσήμαντη.

Στό μεταξύ ή μέρα προχωρούσε και τό λεωφορείο άφου άφησε πίσω του τη Χέτμα έτρεχε στην έρημο την γεμάτην άμμο, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

Τώρα τό ταξίδι είχε γίνει μονότονο και τά τρία παιδιά άρχισαν νά βαρύνονται και νά μελαγχολούν.

— Θέλουμε ακόμη πολλή ώρα για νά φθάσουμε στην Βίσκρα ; ρώτησε ο Γιάννης τόν άμαξά.

— Όχι, όχι, άποκρίθηκε ο γέρος νυσταγμένος. Κοίταξε κεί κάτω, βλέπεις εκείνη την μαύρη γραμμή ; είναι ή δασή Βίσκρα. Σε καμιά ώρουλα θάμαστε κεί.

Καθώς φάνηκε ύστερα ή ώρουλα αυτή είχε πολύ περισσότερα άπο έξηντα λεπτά. Άλλά νά που πέρασε τελοσπάντων κι' αυτή και τό λεωφορείο μπήκε πιό στον μεγάλο δρόμο της Βίσκρας. Τότε και τά έξη φυραλέα του άλογα άρχισαν νά τρέχουν πάλι ζωντά, μόλις ο άμαξάς άγγιζε με τό καμτσίκι του την κοκαλιάρικη ράχη τους.

Ο δρόμος που περνούσαν τώρα είχε στερεά και όμορφα σπίτια κι' ένα μεγάλο κήπο γιομάτο λουλούδια.

Η χαριτωμένη αυτή πόλη ήταν ο τελευταίος σταθμός του πολιτισμού στο κατώφλι της Σαχάρας. Οι κανονικοί δρόμοι της, οι κήποι με τις πυκνές βανανιές, ή έβραϊκή αγορά, τό ευρωπαϊκό καφενείο που βρισκόταν δίπλα στο άραβικό, όλα αυτά ή ποικιλία έκανε ευχάριστη έντύπωση στον ξένο.

Τό ξενοδοχείο που προτιμούσαν οι Ευρωπαίοι ήταν τό ξενοδοχείο του κυρίου Μετάνου.

Στην αυλή του ξενοδοχείου αυτού μπήκε και τό λεωφορείο. Μόλις ο κύρ Μετάνος τό είδε νά έρχεται έτρεξε, άνοιξε την πόρτα του λεωφο-

ρείου κι' έδοθήσε τους τρεις μικρούς νά κατεβούν. Ο κύριος Μετάνος ήταν πολύ περιποιητικός άνθρωπος.

Ο Γιάννης άφου τόν χαιρέτισε ρώτησε άμέσως :

— Ο κύριος Καστέρας είναι έδώ ;

— Ο κύριος Καστέρας μάλιστα έδώ είναι, ή για νά πω καλύτερα είναι στο βουνό. Άλλά που τόν ξερετε σεις τόν κύριο Καστέρα ; Μήπως είναι συγγενής σας ;

— Είναι θεός μας, κύριε.

— Α ! μά χαίρω πολύ, παιδιά μου.

— Και πότε άραγε θάρθη ;

— Τόν περιμένομε ώρα με την ώρα, έκτός πιά αν πήγε κατ' ευθείαν στο φρούριο "Άγιος Στέφανος".

— Άγιος Στέφανος ! που είναι τό φρούριο αυτό ; μακριά άπο δω ;

— Καθόλου μακριά. Τό πολύ, πολύ ένα τέταρτο. Φαίνεται μάλιστα κι' άπο δω. Για κοιτάξτε.

Κι' ο περιποιητικός ξενοδόχος έδειξε στον Γιάννη ένα στερεό κτίριο άπο πέτρα, που ύψωνόταν σ' ένα λόφο.

— Αν θέλετε, έλεπε πάλι ο ξενοδόχος μπορείτε νά ζητήσετε πληροφορίες για τιά καλά άπο τους αξιωματικούς. Αυτοί μένουν στο φρούριο του "Άγίου Γερμανού. Κι' αυτό φαίνεται άπ' έδώ. Νά και ο δρόμος του.

Ο Γιάννης άφου ευχαρίστησε τόν κύριο Μετάνο ξεκίνησε με τ' άδελφια του για τό φρούριο του "Άγίου Γερμανού.

Η καρδιά του χτύπαγε δυνατά, όταν περνώνας την πόλη του φρουρίου, είδε κοντά σε μιá σκηνή πολλούς κυρίους που φαίνονταν νά είναι αξιωματικοί, μερικές κυρίες και παιδιά. Ποιός ήξερε αν κανένας άπ' αυτούς τους κυρίους, δεν ήταν ο θεός τους ! Μήπως ο κύριος Μετάνος δεν του είχε πεί πως ο θεός του μπορεί νά είχε γυρίση ; Προχώρησε μερικά βήματα και άφου χαιρέτισε, ρώτησε αν ο κύριος Καστέρας γύρισε άπο τό βουνό.

— Και τί τόν θέλεις τόν κύριο Καστέρα ; ρώτησε ένας άπο τους κυρίους που ήταν μαζεμένοι εκεί.

— Είμεθα άνίψια του, κύριε, άποκρίθηκε ο Γιάννης κοιτάζοντας καλά τόν κύριο με την έλπίδα ότι αυτός θά ήταν ο θεός τους. Η μητέρα μας πέθανε και την ώρα που ξεψυχοüse μās άφησε παραγγελία νά πάμε νά τόν. . . νά σās βρούμε.

— Κάνεθα λάθος, παιδί μου, δεν είμαι ο θεός σας. . . ο Καστέρας δεν γύρισε ακόμη και ίσως δεν γυρίση ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο.

— Κι' έρχεσθε άπο μακριά ; ρώτησε ή κυρία που τους είχε γνώσει νά πλησιάσουν.

— Έρχόμαστε άπο την πατρίδα.

— Τι λές, παιδί μου ; "Ω ! τά καυμένα. Μά ήξερε ο θεός σας πως έρχεσθε νά τόν βρήτε ; Ποτέ δεν μάς έλεπε τίποτε για σās δεν ξέραμε μάλιστα πως είχε άνιψιούς.

Ο Γιάννης έξηγήσε στην καλή κυρία ότι είχαν γράψει στο θεό τους, αλλά καθώς φαίνεται τά γράμματα αυτά δεν θά τά έλαβε γιατί τά έστελναν στο "Άλγέρι. Ύστερα ο Γιάννης διηγήθηκε καταλεπτώς τά όσα τράβηξαν στις διάφορες περιπλανήσεις τους ώσου νά τόν άνακαλύψουν και πως τέλος, άφου τόν άνακάλυσαν, τόν κυνηγούν ένα μήνα χωρίς νά κατορθώνουν νά τόν πετύχουν.

— Άλήθεια, αυτός ο διαβολοΚαστέρας δεν πιάνεται, ποτέ δεν κάθεται σ' ένα μέρος. Άλλά τώρα πιά δεν θά μπορέση νά σās ξεφύγη. Άφου σκοτώση τό λιοντάρι θέλοντας μή θέλοντας θά περάση άπ' έδώ.

— Έκτός άπ' αυτό, έλεπε ένας άλλος αξιωματικός, μπορούμε αύριο τό πρωτ νά στείλουμε δύο άνδρες νά πάν νά βρουν τόν Καστέρα και νά του πούν πως έφθασαν τάνίψια του και τόν περιμένομεν έδώ. Τότε θά γυρίση όσο μπορεί πιό γρήγορα.

— Άλλά μου φαίνεται, έλεπε ή κυρία, πως τά παιδιά ήλθαν άπ' τη Βάτνα με τό λεωφορείο. Αυτό πάλι νά πής άπο την ώρα που έφθασαν δεν θά χουν τίποτε φάει και πως θά πεθαίνουν άπ' την πείνα. Έλάτε, παιδιά μου, μαζί μου νά βάλετε κάτι στο στόμα σας και νά πιαστή μιá στάλα ή καρδιά σας. Μόνο που δεν ξέρω πως θά τά βολέψω για νά σās βάλω νά κοιμηθήτε άπόψε.

— "Ω ! αυτό δεν είναι και σπουδαία δουλειά, κυρία Λεροή. Μιά κι' ο Καστέρας έχει τό δωμάτιο του στο Διοικητο, γιατί νά μη στηθούν τρία κρεβάτια κοντά στο κρεβάτι του θεού τους ; Ο Διοικητής θά τό κάνη βέβαια με μεγάλη ευχαρίστηση κι' ο Καστέρας γυρίζοντας θά βρεθί

ξάφνα ανάμεσα στην οικογένειά του.

— Έχετε δίκιο. Δοιπόν σās παρακαλώ αναλάβετε σεις νά τό πείτε στον Διοικητή και νά δώσετε τις άναγκαίες διαταγές. Στο μεταξύ έγώ πηγαίνω νά τά βάλω νά φάνε κάτι κι' άπο κεί σās τά στέλνω με τόν Λεηλή.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Στό σχολείο πρέπει νά πηγαίνει τό παιδί με την ώρα του. Γιατί αν πάη άργότερα, μπορεί νά βοή την πόρτα ασφαλιστή και τά κλειδιά παρμένα. Θά πής : και δεν υπάρχει κουνούνη ; Ναι, κάποτε υπάρχει αλλά όταν τό κουνούνη είναι λιγάκι ψηλό, τό παιδί — βλέπετε ; — δεν μπορεί νά τό φτάση . . .

Τά παιδιά δεν μπορούσαν νά σταθούν, όχι τόσο άπο την πείνα όσο άπο την κούραση. Άπο την Βάτνα είχαν ξεκινήσει στις τέσσερις τό πρωτ κι' δλόκληρη την ήμέρα είχαν ταλαιπωρηθή άπο την ζέση και την φοβερή σκόνη. Έτσι είδαν κι' έπαθαν ως που νά τελειώσουν τό άφθονο και όρεκτικώτατο φαγητό που τους έβαλε στα πιάτα ή κυρία Λεροή.

Και αυτά δεν κατάλαβαν πως βρέθηκαν ύστερα στο σπίτι του Διοικητο. Μόλις που έννοιωσαν ότι άνέδηκαν μιá μεγάλη σκάλα κι' έγδόθησαν όπως, όπως. Έτσι, δεν πρόφτα-

σαν ν' άκουμπήσουν τό κεφάλι τους στο μαξιλάρι, που είχαν κι' δλας άποκοιμηθή. Τάλλο πρωτ δεν είχαν άκόμη ξυπνήσει, όταν ήρθε ένας στρατιώτης νά τους πής ότι ο Διοικητής ήθελε νά τά ιδή, γιατί θά πήγαινε για ύπηρεσία στην Βάτνα.

Ο Γιάννης σηκώθηκε άμέσως, ξύπνησε τ' άδελφια του και σε λίγη ώρα τά παιδιά άκολουθώντας τόν στρατιώτη έφθασαν στο Διοικητήριο.

Ο Διοικητής, ένας κοντός πολύ άδύνατος και μαυρειδερός κύριος, τά περιέμενε.

Τά παιδιά χαιρέτησαν με σεβασμό τόν άνώτατο άρχηγό του στρατού που τους έλεπε με δυνατή φωνή :

— Ο λοχαγός μου μίλησε για σās. Καθώς φαίνεται μοιάζετε στο θεό σας. Καλό σημάδι.

(Ακολουθεί)

KIMON AAKIDHS

CHARLES DELON

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ξέρω ένα σπίτι άγροτικό, καταμεσίς στην κοιλάδα. Τό μονοπάτι του λειθαδιού οδηγεί στην πόρτα που δεν έχει κάγκελα. Η λευκή πρόσοψη με τά πράσινα παραθυρόφυλλα κρύβεται πίσω άπο τά μεγάλα δέντρα. Ούτε λαμπρά παρτέρια, ούτε σιντριβάνια, ούτε λουλούδια σπάνια. Κι' όμως άνθόκηπος και δεντρόκηπος την άνοιξη είναι γεμάτοι άπο φωλιές και τραγούδια πουλιών. Άπο την αύγή, και δλη την ήμέρα, είναι μιá συναυλία άπ' τις φωνές των μικρών φτερωτών. Κάθε δέντρο, κάθε θάμνος άντηχεί. Με τό ήλιοβασιλευμα όλα σωμαίνουν.

Μόνον τις ξάστερες νύχτες ο κόσμος της φλαμουριάς κάνει γάκουσθ ή φωνή του, δυνατή και διαπεραστική σαν ήχος φλάουτου. Η κοτσούφια, μισοκοιμισμένη πάνω στ' αυγά της, άκούει γοητευμένη.

Κοτσούφια ανάμεσα στις φλαμουριές, γαρδέλλια στους φράχτες, φλώροι στα κλαδιά των έτιών, σπουργίτες κάτω άπο τόν κισσό του παλαιού τοίχου, κελαιδίστε χαρούμενα, κοιμηθήτε άτάραχα.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Βλ. Διάπλασιν 1939 φύλ. 34]

Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού, ήταν το θέμα του Διαγωνισμού αυτού, κι' αλήθεια σε ένα νεαρό φωτογράφο κάπως εξασκημένο, οι συνθήκες ευκαιρίες που θα χρησιμοποιήσει τη μηχανή του είναι οι έκδορες μαζί με συννημικούς φίλους του, τα παιχνίδια των μικρότερων αδελφών του, διάφορες οικογενειακές σκηνοίτες κι' άλλα παρόμοια περιστατικά με ήρωες πάντα παιδιά. Έτσι οι φωτογραφίες που στάλθηκαν στο Διαγωνισμό αυτόν και πολλές ήταν και πολύ πετυχημένες.

Φυσικά δεν μπορώ να πω πως όλες ήταν μέσα στο θέμα, γιατί αρκετοί διαγωνιζόμενοι αντί να στείλουν παιδιά εκ του φυσικού, μάζεψαν παιδιά σε πόζα, όπως π.χ. ο Σεβάρ Θαλασσινός το Κερκυραϊκό Ακρογιάλι, το Νυχτοτράγουδο, η Αύγη ο Πέρος Δήλος και η Μόνα Λίζα που η φωτογραφία της, από το ντύσιμο του κοριτσιού που είναι φωτογραφημένη, μου φαίνεται σαν να έχω παρθή τώρα και δέκα χρόνια το λιγότερο. Άλλες πάλι παρουσιάζουν ισοπέδια με τα παιδιά στο δεύτερο πλάνο, ώστε να μην φαίνονται παρά ελάχιστα, όπως π.χ. το ωραιότατο «Ποντιονήσι» της Μικρούλας Ντόριτ, «τά παιδιά στο ψάρεμα» του Πήγα-σος, που ως φωτογραφία είναι πολύ πετυχημένη, γιατί και κίνηση έχει και φως καλό, «τά παιχνίδια στη θάλασσα» του Σκυριανόπουλου, και το «Στην άμμουδιά» του Προμάχου της Έλευθερίας.

Μες στο θέμα, αλλά όχι πολύ πετυχημένες ως φωτογραφίες, είναι της Μόρας Φλώρη, του Δωδωναίου, που ως θέμα είναι καλή, αλλά δεν έχει καλό φόντο και καλό φωτισμό, του Κατάσκοπου 33, που ως θέμα είναι μια από τις καλύτερες, αλλά έχει πολλές ελλείψεις στο φωτισμό και τέλος του Αγύριστο Κεφάλι, που μάζεψε στέλνει μια φωτογραφία της Σίρλεϊ Τέμπλ, άγορασμένη έτοιμη από κανένα χαρτοπωλείο!

Ας έρθουμε τώρα στις φωτογραφίες που και ως θέμα και ως εκτέλεση ξεχωρίζουν από τις άλλες. Ο Γκάλεμ μάζεψε στέλνει μια φωτογραφία που παριστάνει ένα κοριτσάκι να διαβάζει στο κρεβάτι του. Ως φωτογραφία μέσα σε δωμάτιο είναι πολύ καλή, αν και ο τοίχος και το πρώτο πλάνο είναι σκοτεινά, ή θάξει όμως απ' όπου είναι παρμένη την άδικη. Η Άντε - Ιράμ μάζεψε στέλνει μια πολύ ζωηρή φωτογραφία μαζί με τη ταυτόδα της, που έπρεπε όμως να παρθή από πιο κοντά. Πολύ καλή είναι και η φωτογραφία της Νεφέλης, με τη διαφορά πως το κοριτσάκι έπρεπε να κατέχει το κέντρο της εικόνας και όχι το πλάι. Ο χαριτωμένος μπρεμικός της Αίγλης είναι πολύ καλός ως έκφραση και στάση αλλά το ανακατεμένο κάπως φόντο άδικη τη φωτογραφία. Πραγματικά ζωντανή φωτογραφία και άρραχημένη στο φτερό, η μικρούλα που τρώει το μήλο, της Αύρας Μόρας. Αν είχε λίγο περισσότερο φόντο και καλύτερα κανονισμένο φως θα ήταν από τις κα-

λύτερες. Χαριτωμένη και μοναδική ως θέμα ή φωτογραφία του παιδιού που καθορίζει το κλουβί του παιδιού του του Αργουστολάκη. Κρίμα που η απόσταση δεν ήταν καλά κανονισμένη και βγήκε θαμπή και χωρίς αρκετό φόντο, με κομμένα τα πόδια του παιδιού. Τα δυο αγκαλιασμένα αδελφάκια του Μυγχαούζεν είναι αληθινά χαριτωμένα, μολονότι ο μικρός εκδύνει το δεξί του πόδι και η φωτογραφία έγινε λίγο θαμπή. Ακόμη όμως πιο χαριτωμένη η φωτογραφία του Ρεπόρτερ που μάζεψε παρουσιάζει μια από τις χαρακτηριστικότερες σκηνές της παιδικής ζωής, το κοίταγμα ενός μικρού παιδιού μες τον καθρέφτη. Επίσης χαρακτηριστική και πετυχημένη η φωτογραφία της μικρούλας που οράβει, που μάζεψε στέλνει η Πασχαλίτσα. Η στάση της μικρής, η αφοσίωσή της στο ράβιμο, το ύψος που πάνει τη βελόνα, όλα αποδίδονται με τόν ωραιότερο τρόπο.

Μια εξαιρετικά πετυχημένη φωτογραφία είναι και το «πέταγμα με την κουβέρτα» της Σπίθας. Μας δείχνει όχι μόνο μια χαρακτηριστική στιγμή της εθιμικής παιδαγωγικής ζωής, όχι μόνο είναι εντέλως εκ του φυσικού, αλλά και σπάνια για τη λαμπρή της τεχνική εκτέλεση και δείχνει και πείρα και πετυχημένη εκλογή της στιγμής, γιατί κινούμενα αντικείμενα είναι δυσκολώτατο να φωτογραφηθούν.

Έντελως άλλο το θέμα του Σίφου-να: δυο παιδιά που προσπαθούν να λύσουν ένα σταυρόλεξο. Τι ωραία όμως η εκτέλεση, τί επιτυχημένες οι φωτοσκιάσεις, τί φυσική ή στάση των δύο παιδιών. Μια τέτοια φωτογραφία θα έμεινε με όλες τις τιμές και στο ασημένιο ξένο περιοδικό. Ωστόσο δεν παίρνει αυτή το πρώτο βραβείο. Γιατί υπάρχει και άλλη καλύτερη. Η φωτογραφία, η μάλλον οι δύο φωτογραφίες του Πλοίαρχου Νέμου που και οι δύο παριστάνουν ένα κοριτσάκι να παίζει με τις κουκλές του. Στις φωτογραφίες αυτές εκείνο που κάνει εντύπωση είναι ο ιδιότυπος κανονισμός του φωτισμού που δείχνει τα πρόσωπα και τα πράγματα ανάγλυφα, ή απόδοση και της ελαχίστης λεπτομερείας και ακόμη περισσότερο η τοποθέτηση του μοντέλου κατά τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε φωτογραφία να είναι μια πραγματική καλλιτεχνική σύνθεση. Ο Πλοίαρχος Νέμος είναι καλλιτέχνης, αυτό το ξέρουμε κι' από τα σκίτσα και τα εικονογραφημένα γράμματα που μάζεψε στέλνει. Στις φωτογραφίες όμως αυτές μάζεψε δείχνει πως κατέχει το μυστικό όχι μόνο να αποδίδει με επιτυχία, αλλά και να τοποθετεί τα θέματα του κατά τον καλλιτεχνικότερο τρόπο, και αυτό λίγοι το γνωρίζουν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν σημείωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοίαρχος Νέμος [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφου-νας [18Ε], Ρεπόρτερ [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάλεμ [16Ε], Αργουστολάκη [15Ε], Αύρα Μόρα [15Ε].

Α' Έπαινος, από [14Ε] εις έκαστον: Προμάχος της Έλευθερίας, Σεβάρ Θαλασσινός, Κατάσκοπος 33.

Β' Έπαινος, από [12Ε] εις έκαστον: Δωδωναίος, Σκυριανόπουλο, Νυχτοτράγουδο.

Γ' Έπαινος, από [10Ε] εις έκαστον: Κερκυραϊκό Ακρογιάλι, Μύρτα Φλώρη, Αγύριστο Κεφάλι.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πασχαλίτσα [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μυγχαούζεν [17Ε], Σπίθα [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεφέλη [15Ε], Πήγασος [14Ε], Αίγλη [14Ε].

Α' Έπαινος, από [12Ε] εις έκαστον: Άντε Ιράμ.

Μικρούλα Ντόριτ, Πέρος Δήλος.

Β' Έπαινος, από [10Ε] εις έκαστον: Αύγη, Μόνα Λίζα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήναι, 42 οδός Εὐριπίδου
τὴν 17 Ἰουνίου 1940

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο βλέπετε ταποτέλεσματα του Διαγωνισμού Φωτογραφίας. Άλλα τα βραβευθέντα ή έπαινεθέντα έργα, που είναι πολλά και ωραία, θα τα δΐψητε στο έρχόμενο, γιατί δεν πρόφτασαν να γίνουν οι τοιγογραφίες.

Οι αναμνηστικές φωτογραφίες από το ταξίδι στην Πάτρα, στο προηγούμενο φυλλάδιο, δεν βγήκαν τόσο καλά. Όλα τα πρόσωπα, και περισσότερα της δ. Σαρφάντη, είναι αλλοιωμένα μέχρι το άγνωστο... Μπορεί να φαίνε κι' οι φωτογραφίες, αλλά μπορεί, επειδή τραβήχτηκαν με συνεφιά, να ήταν ακατάλληλες γι' αναμνηστική κι' οι φωτογραφίες. Γι' αυτό το λόγο κι' η Μεγάλη Έλλάς, που θέλησε να μεγεθύνει μιά-δυό, δεν μπόρεσε. Όπωςδήποτε, για μιά ανάμνηση, καλές είναι κι' έτσι όπως βγήκαν.

Παλιό μου, Γελαστέ Υπολοχαγέ, κι' εγώ θυμάμαι τις «τρομερές» Μικρές Άγγελες σου, μα κι' όλη σου τη διαπλαστική δράση τα χρόνια εκείνα. Θυμάμαι επίσης και το πρώτο—τότε—ζωγραφικό σου ταλέντο. Γι' αυτό και το γράμμα σου με τις τόσες αναμνήσεις με συγκίνησε, κι' ή πρόταση σου μου άρεσε. Άλλα δεν θέλω να κόμης δλον αυτόν τον κόπο χωρίς να είσαι βέβαιος πως δεν θα πάη χαμένος. Γι' αυτό σε παρακαλώ, φέρε μου πρώτα το βιβλίο να το ιδώ κι' εγώ και να σου πω ώρισμένως.

Πολύ ενδιαφέρον το γράμμα σου, Αλέν Αρυστέιν, αλλά μόνο σ' ένα σημείο θα σου απαντήσω. Η όρθογραφία της Δημοτικής, μ' όλες αυτές τις απλουστεύσεις που κάνει, διατηρείται Ιστορική. Όλες οι αρχαίες ρίζες γράφονται όπως είναι. Η λέξη «ελός» π.χ. μένει ή θία, έπισης το «ειδικός» ήν το «ειδικότερος» (ήντι «ειδικώτερος») αλλάζει. Είναι στην κατάληξη που δεν έχει σημασία. Έτσι για όλες τις λέξεις που συμμορφώνονται με το δημοτικό τύπο: «γνωρίζομαι» (το γνωμέγα το ρι γιώτα) «φθείο», «φύχη», «φύχρα», (με ψίλον) και καθεξής. Η φωνητική όρθογραφία (ψίχρα ψιχί, γνωρίζο κτλ.) είναι απαράδεκτη. Δεν απομακρύνωμστε λοιπόν από την αρχαία όταν γράφουμε τη νέα με τους κανόνες της, ούτε καταστρέφουμε κανένα «ένωτικό κρίκο» μεταξύ των δύο γλωσσών. Στο σχολείο όμως, έπικαι: θα γράφατε την καθαρεύουσα, και τη δημοτική ακόμα με την άρ-

χαία όρθογραφία (καλωσύνη, περιορισμένος, ώπλιση) όταν τουλάχιστο ο καθηγητής δεν είναι πολύ δημοτικιστής.

Πολύ καθαρό το γράψιμό σου, Μενχίρ, μα και πολύ ωραίο το ύφος σου. Θα πω στα Διαπλάσσιμα πως «μενχίρ» σημαίνει «μεγαλόπρεπο μονολιθικό μνημείο των πρωτογόνων, θρησκευτικό χαρακτήρα». Όσο για το Μάγνα (Μαγ), ώρισμένως υπάρχει μ' αυτό το όνομα θα των Ίνδων, κάτι σά Μοίρα, Εμπαρμέν, Τύχη. Την αναφέρει μάλιστα σε κάποιο σονέττο του, με ή κιόλα, ο Μαβίλης. Άλήθεια, να κι' ένας άλλος ποιητής που μπορεί να θαυμάζει ανεπιφύλακτα σάν εκείνους τους δυό. Ποιήματα όμως σάν αυτό που αναφέρεις: «οι μελιχρές κλειδαρότρες—στο ρουτινέριο σθάμπο—σάν άτμομηχανές δονούνται» (!!!) δεν είναι «εμπρεσιονιστικά», είναι «δωπερρεαλιστικά».

Μαγεμένο Δοξάρι, δ κ. Ξενοπούλου, που πολύ ευχαριστήθηκε με τη γνωριμία σου στην Πάτρα, καθώς και το άδελφού σου, μπορεί να σε πήρε για μικρότερη απ' ό,τι είσαι, όχι όμως και για 11 χρόνων, γιατί πολλά γράμματά σου έχει διαβάσει, που δεν θα τάγραφε βέβαια ένα τόσο μικρό κορίτσι. Η διάλεξή του, που ματαιώθηκε, θα γίνει το φθινόπωρο, όταν θα ξαναβθής στην Πάτρα γι' αυτήν. Στο μεταξύ, ελπίζουμε να σε ξαναϊδούμε στην Αθήνα.

Η Κίτσα Μαλινούτη, Διαπλάσσιμα με γνωστότατο ψευδώνυμο, που μένει στην Πειραιά—Ανδρούτσου 157α—άνελαβε με την άδερφή της, να διοργανώση εκεί μιά γιορτή για τα Έφηβικά μου, όπως έγινε και στην Πάτρα. Παρακαλεί λοιπόν όσες Διαπλάσσιμα—ες του Πειραιώς θέλουν να λάβουν μέρος, να τη βρουν στην παραπάνω διεύθυνση για να συνηνοηθούν. Ο κ. Ξενοπούλος δεν μπορεί βέβαια να γράψη κανονικό έργο γι' αυτή τη γιορτή, πολλά κατάλληλα όμως υπάρχουν στους δυό τόμους του «Παιδικού Θεάτρου» του (Εκδότης Κολλάρος). π.χ. «Το λάθη της Σταμάτας», «Το φόρεμα της κυρίας», «Η Κυρία Πάστα-Κρέμα», «Τά έξοδα της Δί-κης» κτλ. Επίσης στο θέατρο της κ. Αίλας Καρανικόλα. Όλες οι εικόνες που μου στέλνει μ' αυτό το γράμμα της ή Κ. Μ. είναι ακατάλληλες, άλλες για το ίδιο κι' άλλες για εκείνο.

Θα πω, Πρόμαχε της Έλευθερίας, πως από το μυθό σου «Δυό πειτεινοί» (26ο φυλλάδιο) παραλείφθηκε η σημειώση μου «κατά τον Αίσωπο», κι' αυτό «για να μη νομίσουν πολλοί πως είναι πρωτότυπος». Βλπα στον κ. Φαίδωνα πως «ρούφησε» τις έπιστολές του με την περιγραφή του ταξιδιού του στη Θεσσαλονίκη, που και σ' το έκαιμε. Κρίμα όμως που έμποδιστηκε να το ξανακάνη και το Πάσχα, όταν θα τον είχε συνταξιδιώτη, και τη διάλεξή του θάκουγες εκεί, και την πανηγυρική παράσταση του «Ποπλόρου» θα έβλεπες.

Σκυριανόπουλο, έχω μπροστά μου Μ6, Μ7 και Π1. «Αν «διαπλαστίς» είναι μιά μεγάλη άγápη σε μένα, μπορώ να την πω κακή; Της Συλλογής σου ξαναβθες, καθώς σε είδες, ή σεικά και θα ξαναβθής πάλι. Την τελευταία φορά θα δημοσιεύσω όλες τις καλές Άσκήσεις που θα βρω σ' αυτήν, για ναχες τον αριθμό που σου αξίζει. Στο Πρακτορείο δίνω λίγα φυλλάδια και γι' αυτό δεν βρίσκω κανείς σ' όλα τα κίσκια. Θα ήθελα χιλιάδες φυλλάδια, που απ' αυτά μόνο λίγες δεκάδες θα πουλίδνται—διοικς με θέλει, βλέπεις, γίνονται συνδρομητής—και δεν θα με σώμαρ. Πες στην υπηρέτριά σου πως από το δρόμο

σκηώθηκαν όλα εκείνα τα καρροτσάκια, που τον έκαναν αδιάβατο. Κι' άλλα ενδιαφέροντα μου γράφεις, μα πού τόπος παιδί μου! Τόν πιδάνουν άλλοι είδους «καρροτσάκια», που αυτά δεν «σηκώνονται»... Χαίρω, Αριστοφάνη, που άρχισες να στέλνεις και για τη Σελίδα. Το κομμάτι σου θα το διαβάσω με τη σειρά του. Φιλολογικός ή καλύτερα λογοτεχνικός λέγεται ο Διαγωνισμός, όταν ζητείται ποίημα, διήγημα ή άλλο λογοτεχνήμα. Καλλιτεχνικός όταν ζητείται ζωγραφία, σκίτσο κτλ. Τα βραβεία είναι συνήθως βιβλία, που την άξία τους θα την όρίσης σου στην προκήρυξη. Όταν έκανα Δημοψήφισμα ψευδωνύμων—που καταργήθηκε—Έθνα και «Βραβεία Έκλογών» σ' εκείνους που το ψηφοδελτίο τους έπλησίαζε περισσότερο τάποτέλεσματα. Έτσι και σήμερα, αυτοί που προκηρύττουν Διαγωνισμούς με την έρώτηση π.χ. «ποιο είναι το ωραιότερο ψευδώνυμο;», βραβεύουν εκείνο ή εκείνα που θα πάρουν τους περισσότερους ψήφους άλλα δίνουν και «βραβεία έκλογών» σ' εκείνους που έχουν ψηφίσει τα περισσότερα από τα ψευδώνυμα αυτά που βραβεύονται.

Διασκεδαστικό το μεγάλο σου γράμμα, Νηρέα, αν ήταν και λίγο πιο ευανάγνωστο... Το έγραψες πως πολλές λέξεις δεν μπόρεσα να τις διαβάσω;... Ναί, ως τώρα σου δημοσιεύθηκαν τρεις Άσκήσεις κι' ελπίζω, ως το τέλος, να σου δημοσιευθούν κι' άλλες. Οι διορθώσεις που τους κάνω δεν έλαττώνουν βέβαια τόν αριθμό τους. Όλες σχεδόν οι Άσκήσεις που δημοσιεύω, και προπάντων οι έμμετρες, είναι—τοό Πρόμαχο, της Άντε Ιράμ, της Μόρας Λίρας, του Αίωνα, του Άγι και μερικων άλλων. Από παραδρομή ή άπορριψη εκείνη δεν έγινε με τάρχικα που έσημειώνας. Στη Στατιστική, τα Έβσημα που δίνονται σε δυό τρεις μαζί—Σε σπαθώματος π.χ.—είναι... μπλάς. Όστε εγώ δεν έξρω πως θα τα μοιράσω. Όστε παράλειψέ τα. Έλαβα και το προηγούμενο γράμμα σου.

Ευχαριστώ, Τόαρε, για το ενδιαφέρον σου, αλλά δεν μπορώ να επιδαρύνω τα Διαπλάσσιμα με δικόλωμα συμπετοχής στους Διαγωνισμούς—δεν φτάνει το ψευδώνυμο που πληρώνουν;—ούτε θα έμπιστεύομαι σε άλλον τάποτέλεσματα, που άνεκαθεν τα βγάξω μόνη μου με τη βοήθεια του σπικτιού. Ναί, δ Αναμνηστικός είναι αρχαιότατο παιχνίδι, και το μεσαίωνα χρησίμευσε και στη μαγεία ή την πρόρρηση του μέλλοντος. Αναφέρεται μάλιστα κάποιος που το όνοματεπώνυμό του δεν το θυμόμαι τώρα—αναγραμματοζόμνος έκανε τη φράση «rendi a Rome», και που πραγματικώς, περνώντας μετά χρόνια απ' αυτή την πόλη, έκαμε κάποιον έγκληνη και κραιμόθηκε. Έδιάβασα στο άλλο σου γράμμα και το οικογενειακό σου διαπλάσιμα «θέντρο». Τι όρατα!

Σού ευχόμαι, Δίσε, καθ' επιτυχία και περιμένω γράμμα σου μετά τους διαγωνισμούς. Καλό το σκίτσο σου, αλλά το κομμάτι σου δεν το διάβασα ακόμα. Άπέσυρα τις λύσεις σου αφού τις θυμώεις λίγες, αλλά ελπίζω να λάβης μέρος στον έρχόμενο Διαγωνισμό με περισσότερη έπιμονή και έπιμέλεια.

Η Μικρή Πριγκίπισσα, άπανα στην καταγγελία της Μαϊμουδιτσας: Το κομμάτι εκείνο ήταν έκδοση μιάς φίλης της στο σχολείο, που, επειδή ο καθηγητής της έγραψε από κάτω «άρεκα καλή», της τη ζήτησε να τη στείλ η για δική της για τη

Σελίδα, χωρίς να ξέρη πως κι' ή φίλη της την είχε αντιγράψει από παλιό μου τόμο. Μά στέλνουν ξένα κομμάτια για δικά τους; και δεν είναι το ίδιο σά να τάντηγράφουν; Άς είναι, ελπίζω να μην το ξανακάνη ή Μικρή Πριγκίπισσα. Νέο ψευδώνυμο της ένεκρυνα.

Γκλόρια, χαρτί λύσεων έστειλα. Λύσεις για τόν τρέχοντα Διαγωνισμό άρχίσης να στέλνεις από το πρώτο φυλλάδιο του Άπριλίου (έχεις καιρό, θάργήσουν να δημοσιευθούν). Όχι, δεν είναι άναγκη να λύσης όλες τις Άσκήσεις κάθε φυλλάδιου, αλλά όσες μπορείς. Αν ήταν υποχρεωμένοι οι διαγωνιζόμενοι να τις στέλνουν όλες, τί Διαγωνισμός θα γινόταν, ποιος θα έπαυε το βραβείο; Νός διαγωνισμός προς σύνθεσιν Άσκήσεων θα προκηρυχθί στο τέλος του χρόνου.

Το Τριανταφυλλάκι, με ένα ωραιότατο γράμμα, μου έστειλε 120 δραχμές να εγγραφώ τα άπορα που μου άύστησε ο Φοίβος. Είχα κρατήσει τη διεύθυνσή τους και τα ένέγραφα. Καί συχαίρω το Τριανταφυλλάκι για την εγγενική της χειρονομία.

Πλοίαρχε Νέμο (καλό το σκίτσο σου), Βασίλισσα των Ρόδων, Έθνικόν Ιδεώδες, Νιόβη, Δοξαομένη Υόδα, Σουλφίς, Ρεζεντά, Μενχίρ (δούτερου γράμμα), Πειραιώτισσα (άλλα δυό γράμματα με διάφορα), Τόαρε (τρίτο γράμμα), Σκυριανόπουλο (2, 3), Δάσπερο Κουνελάκι, καλά μου παιδιά, και τα δικά σας γράμματα διάβασα με μεγάλη ευχαρίστηση και έξετέλεσα' αλλά μ' αυτή τη γραμματοπλημύρα... μ' ένοεστε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

«Ως σήμερα έλαβα και τα εξής:

«Κουρασμένος Στρατοκόπος», «Ταξίδια», «Απ' το Ήμερολόγιό μου», «Ο κύριος Έπιθεωρητής», «Τό θρανίο μου», «Τό άγρόκτημα», «Στοχαμός», «Σκηές από τους διαγωνισμούς», «Ονειροπόλημα», «Μύθος», «Χαριτωμένο Λιανοτράγουδο», «Η άμμουδιά κι' ο άνθρωπος», «Τό πρώτο μου ταξίδι», «Κι' όταν ή νύχτα...», «Μετά τη συννεφιά ή ξαστεριά», «Κολυμπώντας», «Διαπλαστικά Λουλούδια», «Η βαλανιδιά και το καλάμι».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Νίλς, ά.(ΧΚ). Έπτε Ρεξήμ, κ. (ΤΒ). Νέο Φρούτο, ά.(ΣΚ). Νεοϋορκέζος, ά.(ΚΒ). Σύλλογος «Πειρισκόπης», (Ζ). Ροδόλφος, ά. (άγνωστος στους αιώνας των αιώνων). Σόνια, ά.(ΣΚ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Άλκυονα (προηγούμενο γράμμα με χρήματα για Μ. Άγγελίς και τετράδια δεν έλαβα' ώρισμένως έχαθηκα στο ταχυδρομείο). Βοναπόρτην (έδωχα καλή επιτυχία κι' ευχαριστώ που φροντίσεις για τη διάδοσή μου' το κομμάτι σου θα το διάβασω με τη σειρά του και θα σου πω' παντού βρέχει μ' όλο τόν Ίόνιο και τη ζέση' κι' αίτια, λένε, είναι οι κανονίες του πολέμου). Στοχειωμένο Γεφύρι (και τις δικές μου εύχες για τη γιορτή σου' και τί όρατα όδω! τετράδια έστειλα) Νυχτοτράγουδο (ωραιότατο γράμμα σου για τα Έφηβικά μου στην Πάτρα, που πολύ μάζεψε συγκίνησα, δ κ. Παπαδόπουλος τό φίλαξε μαζί με άλλα θυμητικά της άξέχαστης εκείνης ημέρας). Καπετάν Άγρα (να μην προτιμώ λοιπόν την παλιά σου διαπλάσσιμα;... καθώς βλέπεις σήμαρα, τα Έφηβικάχρονα θα γιορτασθούν και στον Πειραιά, και βέβαια θα δηλώσης

συμμετοχή από τους πρώτους, αφού έχης άλληλογραφία με τή Διαπλασσοπούλα πού ἀνέλαβε). **Μικρή Βιρτουόζαν** (σοῦ ἐνέκριναν τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλαν ὁδηγὸ καὶ 5 τετράδια· πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' εὐχαριστῶ ἀκόμη μιὰ φορά τὴ **Διάνα** πού μοῦ ἔκαμε μιὰ τόσο καλὴ φίλη). **Ναυτάκι** (χαίρω γιὰ τὴν προσέλευση τοῦ ἀδελφοῦ σου· σοῦ ἀπήντησα πῶς τὸ συμπλήρωμα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτό· ἀλλὰ θὰ σοῦ δημοσιευθοῦν κι' ἄλλες 'Ασκήσεις). **Γκρέκο** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση· περιμένω!) **Παπουτσώμενον Γάτον, Μαγεμένο Δοξάρι** κτλ. κτλ.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν 'Ασκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ του δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου.

363. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεση,
Τὸ ἄλλο ἐνδυμασία,
Κι' ὑπηρετεῖ τὸ σύνολο
Τὴν ἀλληλογραφία.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

364. Στοιχειογράφος

'Αστρονόμος, ποιητής,
Μιάς ἀρχαίας ἐποχῆς,
'Ενα γράμμι' ἀν τοῦ προσθέσης,
Νὰ τὸν δῆς δὲν θὰ μπορέσης:
Γίνεται ἀφαντος εὐθύς!

(Παλαιὸν) Αἰὲν 'Αριστεῦιν

365. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μὲ ρῶ, ὀλοένα τρέχω,
Παφλάζω, μουρμουρίζω·
Μὲ γάμα, στὸ τραπέζι
Νὰ φάτῃ σὰς καθίζω·
Μὲ νί, κρυφὰ σὰς γνέφω
Σὰ νὰ ζητῶ βοήθεια·
Μὰ ὅ,τι σὰς πῶ, τὸ λέω,
Μὲ ψί, δὲν εἶν' ἀλήθεια.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

366. Δημῶδες Αἰνίγμα

'Ανεβαίνει, κατεβαίνει
Καὶ χωρὶς νὰ τρώῃ παχαίνει.
Κι' ὅμως σὰ στριφογυρίζει
Τὴν κοιλιὰ του τὴ γεμίζει.

Αἰὲν 'Αριστεῦιν

367. Δικτυωτὸν

***** = 'Αρχαία γυνή.

***** = 'Ιερὸν πλοῖον.

***** = Φυτόν ἐδώδιμον

***** = 'Αρχαία βασίλισσα

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γκάλικ

368. Κρυπτογραφικόν.

1234567 = 'Αρχαῖος τύραννος

2367 = Διάστασις.

345567 = Βυζαντ. χρονογράφος

45167 = Πληγή.

542167 = 'Επίθετον.

634 = Χρον. ἐπίρρημα

74542167 = Βασιλεὺς τῆς Συρίας.

Γκάλικ

369-373. Μαγικὸν Ζῶον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τοῦ ὀνόματος ἐνὸς ζώου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετ' ἀναγραμματισμοῦ πάντοτε, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄφρις, λεπίς, θάμνος, Ἰδας, ἱμάς.

Γκάλικ

374. Ποικίλη 'Αεροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν μεγάλην.

1, Κράτος τῆς 'Ασίας· 2, Μεγάλη

θεά· 3, 'Ενδοξος πρωτεύουσα· 4, Χώρα τῆς 'Ελλάδος· 5, Γεωμετρικὸν ἔργα-λεῖον.

375. Μικτὸν

οει—μδν

376. Γεῖφος

δι δι α τι τι
δι Κέως δι ἦν Σάαρ ἔτη
δι δι τι τι τι

Αἰὼν 'Αριστεῦιν

Παροράματα: — Εἰς τὰς 'Ασκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου διορθώ-
τέα: ἀντὶ Λογοποιητικῆς, **Λογοπαικτι-
κός** Συλλαβόγραφος, καὶ ἀντὶ Φωνηεν-
τόλυσον, **Φωνηεντόλυσον**.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 15

168. Ἡράκλειτος ('Ἡρα, κλειτός). —
169. Νῆσος (νή, σός). — 170. Ταῦρος -
Σταυροσ· Σταυρός — 171. Ὠλένη· Ἑλένη.
— 172.

ΠΑ·ΡΑ·ΔΙ·Α 173. ΣΟΛΟΜΩΝ (ὅμως.
ΡΑ·ΒΙ·ΝΟΣ λωλός, Μῶμος, ὅμως,
ΔΙ·ΝΟΣ νόσος). — 147 - 148. Διὰ
Α τοῦ Θ: **Θέρος, Θάσος,**
Θήρα, 'Αθως, καθῶς. — 179-185. Γλῶσ-
σα, καρπός, μῦς, ἰστός, κερχίς, πῆχυς,
μέτωπον. — 186. Ἡ φιλαργυρία δὲν εἶ-
ναι οἰκονομία. — 187. 'Αρχεσθαι μαθὼν
ἀρχεῖν ἐπιστήρη. (ἀρχ' ἐς θέμα, Θῶν
ἀρχ', ἦν ἐπὶ στ' εἰς ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 382]

Πρωτοπαλινόντας στὸ σαλονάκι τῆς
Διάπλασης, χαιρετῶ τὰ διαπλασσο-
πούλα καὶ ἰδιαίτερώς τοὺς ναυτικούς.

'Ανυπότακτο Ναυτάκι

[Μ' — 383]

Α νταλλάσσω Μ. Μουσικὰ καὶ ἀλληλο-
γραφῶ με δλους· ες. Στείλατε: Καί-
την Καρανικολοῦ, Π. Δημητράκοπούλου
20. Τέρμα Πατησίων, διὰ: **'Ανυπότα-
κτο Ναυτάκι.**

[Μ' — 384]

Στοιχειωμένε Πύργε, Κάδε, Τριφύλλι...
Μὴν ξεχάσετε τὴν «Μαίρη» σας...
Ζᾶς συνδεδεῖ πάντα, παντοῦ.

Γελαστός 'Αντιπλοίαρχος

[Μ' — 385]

Προκηρύσσω διαγωνισμούς: 1) Ζωγρα-
φικῆς (ἐλευθέρᾳ), 2) Συνθέσεως,
(ἐλευθέρᾳ) 3) φωτογραφίας (τοπίων) 4)
Αἰνίγματος. Προθεσμία μέχρι 31 'Ιουλίου.
Συμμετοχὴ δῆραχος δι' ἑκατὸν διαγω-
νισμόν, βραβεῖα ἐκλεκτὰ βιβλία.

Δοῖς: Σ. Σκευοφύλακα, Κέρκυραν. Προσ-
λαμβάνονται εἰς τὸν σὺλλογον: Κερκυραῖ-
κὸν 'Ὀνειρον, Σφακιώτισσα, Ἰππότης τοῦ
Σκότους, «ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΗ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ».

'Αήττητοι ΔΟΓΧΟΦΟΡΟΙ

[Μ' — 386]

Τσάρε, γιὰ «τρισευσευχῆς» ὑπερσυχ-
ριστοῦμε, ἀνταποδίδοντας ὁμοίως.
ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ — ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 387]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ: δῆμινον, τρίδραχμον,
φιλολογικὸν διαγωνισμόν: «Τὸ κα-
λύτερον ἀρχαῖον ρητόν». Βραβεῖα: 'Εκλε-
κτὰ βιβλία. Περιμένω ἀπ' ὅλον τὸν Δια-
πλασσοκόσμον. Ἰδεῶδες, Πειραιώτισσα,
Βάγκνερ, Μέλη «Καπετανίων», περιμέ-
νω! Δοῖς: Δημήτριον Ρώμπαπαν, 'Αριστο-
τέλους 187, 'Αθήνας.

Καπετὰν 'Αγρας

[Μ' — 388]

Α νταλλάσσω τετραδιάκια με δλους· ες.
Δοῖς: Ρέναν Βαγιονῆ, Κρέμου 125,
Καλλιθέαν, διὰ **Κρητικοπούλα**

[Μ' — 389]

Ροδοπέταλα, ἀνιχνεύσεις τὴν 'Αμερι-
κή!.. Οἱ Κάσσιος καὶ Συριανός, μετὰ
θάνατον γίνονται φάρια καί... ἀλληλοτρῶ-
γονται. **Πειραιώτισσα**

[Μ' — 390]

Εθνικὸν Ἰδεῶδες, ἐπιτρέπεται νὰ σὲ
ψηφίσουμε; **ΑΓΙΣ**

[Μ' — 391]

Χιονισμένε Αἶνε, κυρίως τὸ **Ξεσπά-
θωμα**. Λεπτομέρειες γράφω (ποῖα
ἢ διεύθυνσίς σου;) **ΑΓΙΣ**

'Αντιπερόσσωπος 'Αθηνῶν

[Μ' — 392]

Τὸ ὀραϊότερο δημοψήφισμα! Τὰ
καλλίτερα βραβεῖα! (Μ-308, 322).
Παρατείνεται χάριν... τῶν τεμπέληδων
μέχρι 25 'Ιουλίου. **ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ**

[Μ' — 393]

Ιδρύθηκε σὺλλογος τὸ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΕΙΟ»
Σκοποῖ: Ντόρος στήν κίνηση, Ξεσπά-
θωμα, διαγωνισμοί. Πρόεδρος: **Ταυρομά-
χος**. Γραμματεὺς-Ταμίας: **Νέο Φροῦτο**.
Μέλη: **'Επὲ Ρεξέμ, Νίλς, Νεοϋορκέζος**.
Διευθυνοίς: Δημήτριον Δορέντζον Μονῆς
Πετράκη (Σπαρτιατῶν 3) 'Ενταῦθα.

[Μ' — 394]

Σὺλλογος «ΠΕΡΙΣΚΟΠΕΙΟ». Προκηρύ-
σσουμε διαγωνισμόν με θέμα: «**Ποῖα
ἢ ἰδέα σας γιὰ μᾶς?**» Προθεσμία 10 Αὐ-
γούστου, Συμμετοχὴ πεντάδραχμος. Στις
τρεῖς πρὸ ἑξυπνῆς ἀπαντήσεις, τρία ἐξυ-
πνα βραβεῖα.

[Μ' — 395]

Τιτάν, τὸ ψευδώνυμό σου δὲν σοῦ ται-
ριάζει καὶ τόσο, θὰ εἴτανε καλύτερα
νὰ ἐπαιρνες Κοντορευθούλης.

Θερμὴ Πατριώτισσα

[Μ' — 396]

Στοιχειωμένο Γεφύρι, Δοῦς 'Υορκέζε,
Σδέχομαι εὐχαρίστως τὴν ἀλληλογρα-
φία σας. «Διαπλαστικὴ Αὐτοκρατορία», ἀνα-
λκιδάω με χαρὰ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν σας.
Τσάρος

[Μ' — 397]

Εὐχαριστῶ τὰ Διαπλασσοπούλα πού ἔ-
στειλαν Μ. Μυστ. Περιμένω ἀπ' ὅλα.
Μυστηριώδης 'Αεροπόρος

[Μ' — 398]

Ασύλληπτες Σκιές, Κουράρε τῆς
Τζιάς, γιατί δὲν ἀποκαλύψατε ἀκό-
μη τὸ φετινὸ ψευδώνυμο τοῦ παρινοῦ;
Κόμη Σπέε;

[Μ' — 399]

Εἵχομαι σ' ὅλον τὸν Διαπλασσοκόσμο:
«Καλὴ ἐπιτυχία» στοὺς διαγωνι-
σμούς.
ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΡΑΤΩΡ

[Μ' — 400]

Πρωτοπαλινόντας στὸν Διαπλασσοκόσμο
χαίρετῶ δλους· ες. 'Αλληλογραφῶ
καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. ἰδιαίτερώς Μπου-
λῆ, Αἰγλή, «'Ασύλληπτες Σκιές». Διευ-
θυνοίς μου: 'Ὁδὸς 'Εκτορος 15, 'Αθη-
ναι (8). **Μωραῖτοπούλα**

[Μ' — 401]

Γέρο τοῦ Μωριᾶ, Σκυριανόπουλο, θέλε-
τε νὰ ἀλληλογραφῶμε; Γράψτε
πρῶτοι. ἢ Διευθυνοίς μου παραπάνω.

Μωραῖτοπούλα

[Μ' — 402]

Βοναπάρτη: ἔλαθε; — Γκλόρια: δεκτό;
— Κάσσιος: μάλλον ὁποιος γράφει τὴν
[365]... — Γαρδένια: ἀντίποινα; ...

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ